

Jézus Jeruzsálemben

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zakariás 9:9; Máté 21:1-46; 22:1-15;
Apostolok cselekedetei 6:7; Róma 4:13-16; Jelenések 14:7-12

„Sohasem olvastátok az Írásokban, hogy amelyik követ az építők megvetették, az lett a szegletkő; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünk előtt” (Mt 21:42, ÚRK)?

Mt 20:27-28 verseiben mondja Jézus: *„és aki első akar lenni közöttetek, legyen a ti rabszolgátok. Mint ahogy az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét váltságul adja sokakért”* (ÚRK). Ez maga Jézus, aki a szolgák életét élte a földön, szolgálva az elveszettek, a betegek, a rászorulóknak szükségleteit, mégis sokan megvetették. Önmegtagadását, lemondását felfogni is alig tudjuk, ahogy a szolgaságát sem vagyunk képesek felfogni, de még inkább eláll a szavunk, amikor az örökkévaló Isten szembenéz azzal, ami az eljövételének a célja, hogy *„életét váltságul adja sokakért”*. Önmegtagadása, lemondása rövidesen eléri a csúcspontját abban a titokban, amibe *„angyalok vágyakoznak beletekinteni”* (1Pt 1:12, RÚF) - a kereszthalálban.

E heti tanulmányunk néhány nagyobb eseményt és tanítást vesz számba, amelyek a Jeruzsálemben vezető úton történtek. Jézust nem koronázták földi királlyá, ahogyan sokan szeretnék volna és remélték, hanem helyette Isten *„bünné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne”* (2Kor 5:21, RÚF).

A MEGJÖVENDÖLT ELJÖVETEL

A hetvenéves babiloni fogság után a zsidók megkezdték a visszatérést Jeruzsálembe. Fűtötte őket a vágy, hogy újra felépítsék a templomot, azonban, ahogy rakták le az alapokat, azok, akik még emlékeztek a salamoni templom nagyszerűségére, rájöttek: ez a második templom meg sem fogja közelíteni az első szépségét. Ezért „hangosan sírtak” (Ezsd 3:12, RÚF). Az építők két embertől kaptak némi bátorítást, akik mellettük álltak: egy idős prófétától, akit Aggeusnak hívtak és egy fiattól, Zakariástól. Aggeus emlékeztette őket, hogy az első templom valódi dicsősége nem Salamontól vagy egyéb emberektől származott. A templom nem Salamon temploma volt, hanem Istené! Ezt mondta a próféta: „Így szól a Seregek Ura: Még egy kevés idő, és megrendítem az eget és a földet, a tengert és a szárazföldet. Megrendítek minden népet, és elhozzák kincseiket a népek, ezt a házat pedig megtöltöm dicsőséggel – mondja a Seregek Ura. Enyém az ezüst, enyém az arany – így szól a Seregek Ura. Nagyobb lesz ennek a későbbi templomnak a dicsősége, mint amilyen a korábbi volt – mondja a Seregek Ura –, és ezen a helyen békességet adok! – így szól a Seregek Ura” (Agg 2:6-9, RÚF).

Tovább nőtt a remény, amikor a fiatal próféta, Zakariás elmondta: „Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és számaron ül, számarcsikó hátán” (Zak 9:9, RÚF).

Miként alkalmazhatjuk ezeket a csodálatos próféciaikat Mt 21:1-11 részénél, amikor Jézus belép Jeruzsálembe?

„Krisztus a zsidó királyi bevonulási szokás szerint járt el. Azon az állaton ült, melyen Izrael királyai is, s melyről a prófécia megjövendölte, hogy így fog a Messiás eljönni országába. Ahogy felültették a csikóra, hangos diadalkiáltás remegtette meg a levegőt. A sokaság éltette a Messiást, királyát. Jézus most fogadta a hódolatot – ezt azelőtt sohasem engedte meg –, s tanítványai ezt bizonyítéknak fogták fel, hogy boldog reményeik teljesülnek: láthatják Őt trónra lépni. A sokaság meg volt győződve róla, hogy eljött felszabadulásuk órája. Képzletben már látták a római seregek kiűzését Jeruzsálemből, Izraelt újból független nemzetté válni” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1990, Advent Kiadó, 480. o.).

Újra és újra látjuk, hogyan teljesedtek be az írások, és azt is, hogy ugyanakkor az emberek nem értették a történeteket. Mit mond ez számunkra arról, hogyan torzíthatják el az előfeltételezéseink az igazságot?

JÉZUS A TEMPLOMBAN

Az emberiség bűnesetét követő első napoktól kezdve az állatáldozatok Isten választott eszközei voltak arra, hogy a világot a megváltásra tanítsa, arra a megváltásra, amely az eljövendő Messiásba vetett hitből fakad (lásd Róm 4:13-16). Ennek a hitnek a nagyszerű példája található meg 1Mózes 4. fejezetében, Káin és Ábel történetében, amely – egyebek mellett – az istentiszteleti különbségekből eredően tragédiába torkollott (lásd még 1Móz 14:7-12). Így amikor Isten saját népének hívta el Izraelt, akik „*papok királysága és szent népem lesztek*” (2Móz 19:6, RÚF), egyben létrehozta a szentélyszolgálatot is mint a megváltás teljesebb és tökéletesebb kiábrázolását. A pusztában épített szentélytől Salamon templomán keresztül egészen a második templomig, amelyet a babiloni fogságból visszatérve építettek, az evangélium a szentélyszolgálat képein és szimbólumain keresztül tárult fel. Azonban az isteni eredet ellenére a templom és annak szolgálata bűnös emberek tevékenysége által működött, mint tulajdonképpen minden. Ez a jelképek értelmének elhomályosodásához vezetett, még itt a szentély szolgáltatásban is, amelyet Isten azért alapított, hogy szeretetét és kegyelmét mutassa be általa a bűnbe süllyedt világnak. Jézus idejére annyira elfajultak a dolgok a papok fősvénysége és kapzsisága miatt (pont azok miatt, akikre Isten a szolgálat végzését bízta!), hogy „a nép szemében az áldozati szolgálat szentségét nagymértékben lerombolták” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1990, Advent Kiadó, 495. o.).

Olvassuk el Mt 21:12-17 verseit! Mi a tanulság számunkra mint Isten imádói számára?

Mint annyi más alkalommal, Jézus ekkor is a Szentírást idézte, hogy igazolja cselekvését. Ezzel tovább erősítette, hogy Isten követőiként mi is a Bibliát tegyük egész világlátásunk és erkölcsiségünk centrumává. Amellett, hogy a Megváltó a Bibliát idézte, meggyógyított vakokat és sántákat. Mindezek még meggyőzőbben és hatásosabban bizonyították isteni természetét és elhívását. Tragikus látni, hogy éppen azok, akiknek a legérzékenyebben és legnyitottabban kellett volna befogadni ezeket a bizonyítékokat, a legádázabb harcot folytatták Jézus ellen. A templom „sáfárai” és „őrzői” közül sokan, attól való félelmükben, hogy elvesztik földi kincseiket és státuszukat, elsiklottak a leglényegesebb felett, amire a templomi szolgálat előremutatott: a Jézusban való megváltás felett.

Hogyan lehetünk biztosak abban: mi nem hagyjuk, hogy a vágyaink magukkal ragadjanak, és túlzottan kötődjünk *bármihhez* a földön, legyen az valami ténylegesen jó, ami ugyanakkor veszélyezteti azt, ami igazán fontos: az örök életet Jézusban?

GYÜMÖLCSTELENÜL

A templom megtisztítása Jézus részéről a kegyelem cselekedete volt. A pogányok udvarai adtak helyet az adásvételnek, Jézus szándéka szerint azonban Atyja házának az imádság és imádat helyéül kellett szolgálnia minden nép számára. A templom megtisztítása ugyanakkor az ítélet cselekedete is volt. A hely irányításával megbízott papok lerombolták a lehetőséget, hogy minden ember áldást nyerjen, ezért az ítéletük napja elközelgett. Mi más történhetne azok után, hogy Jézus kinyilatkoztatta isteni elhívását, ők pedig elutasították, hogy learatják gyászos választásuk gyümölcseit?

Olvaszuk el Mt 21:18-22 verseit! Miként kapcsolódik a fügefá megátkozásának története a templom megtisztításához?

Jézusnak a fügefára mondott átka nem más, mint egy gyakorlati példázat a zsidó vezetők sokaságáról, akik végleg és visszavonhatatlanul learatják majd, amit vetettek. Azonban nem szabad elfelejtenünk, hogy a példázat nem mindenre vonatkozott a vezetők közül. Sokan valódi hittel jöttek Jézushoz, úgy, mint Messiáshoz. *„Az Isten igéje pedig terjedt, és nagyon megnövekedett a tanítványok száma Jeruzsálemben, sőt igen sok pap is engedelmeskedett a hitnek”* (ApCsel 6:7, RÚF). Azonban, ahogy a fügefá nem termett gyümölcsöt, a templomi szolgálat sem, amely ezek után rövid időn belül érvényét veszítette.

Jézus tette és éles szavai sokkolták a tanítványokat, akik még mindig azon igyekeztek, hogy könyörületet és együttérzést tanuljanak Jézus szolgálatából. Aki ezt cselekedte, ugyanaz a Jézus volt, aki kijelentette, hogy nem elitelni jött a világot, hanem megtartani; ugyanaz, aki ezt mondta: *„az Emberfia nem azért jött, hogy az emberek életét elveszítse, hanem hogy megmentse”* (Lk 9:56, RÚF). Szolgálatának minden szavát és tettét a bűnbe süllyedt emberiség helyreállításának szentelte, hogy bemutassa az embereknek az új élet reménységét és ígérését. Meglepték őket a látottak, hogy Jézus ilyen keményen cselekszik és beszél, végletes kijelentéseket tesz. Ezért írta Máté a tanítványokról, hogy *„elcsodálóztak”* azon, amit Jézus tett.

Nem kérdéses, hogy előbb vagy utóbb, de az emberiség teljesen elveti Isten kegyelmét és irgalmát (lásd 1Móz 6:13; 15:16; 19:24; Jel 22:11). Miért olyan fontos Istenre hagyni az ítéletet, hogy ne ítélkezzünk - se másokkal, se magunkkal kapcsolatban?

A MEGVETETT KŐ

Ha mindössze néhány napunk lenne már csak hátra, mit kezdenénk velük? Az egyik dolog, amit ebben a helyzetben tett Jézus, hogy olyan történeteket mondott el, amelyek mély hatást gyakoroltak a hallgatóságra.

Olvassuk el Mt 21:33-46 verseit! Kiket jelképeznek a következők?

Szőlősgazda: _____

Szőlőmunkások: _____

Szolgák: _____

Fiú: _____

Figyeljük meg, hogyan idézi Jézus Zsolt 118:22-23 verseit! A megvetett kő próféciáját említve Izrael életében ténylegesen megesett eseményre utal, ami az első templom építése alatt történt. Amikor Salamon templomát húzták fel, a hatalmas építőköveket, amelyeket az alaphoz és a falakhoz használtak, a kőbányában faragták készre. Amikor az építkezés helyére szállították őket, már semmilyen eszközzel nem alakították tovább, sem vésésnek, sem kalapálásnak a hangját nem lehetett hallani. Az építőknek csak annyi volt a dolga, hogy a helyükre tegyék őket. Az egyik kő szokatlan méretűre és különös formájúra készült. Mivel az építők nem találtak neki helyet, kihagyták. A kő folyton útban volt, használhatatlanul, ezért csak bosszúságot okozott. Sokáig ott volt mint kiselejtezett kő. „Ám, amikor a munkások a sarkot akarták kialakítani, sokáig kerestek egy elég nagyméretű, erős, megfelelő alakú követ, mely elbírja a ránehezülő hatalmas súlyt... Végül a figyelem a rég elvetett kőre terelődött... A követ elfogadták, kijelölt helyére tették, s úgy találták, hogy pontosan odailik” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1990, Advent Kiadó, 503. o.).

Olvassuk el újra Mt 21:44 versét! A kővel való kapcsolat két módját láthatjuk: egyik a kőre esés és összetöretés, a másik, amikor a kő esik rád és összetör. Mi a meghatározó különbség a kettő között? (Lásd még Zsolt 51:7; Dán 2:34!)

június 2.

A KEGYELEM ÁRA

A Biblia örömhíre: a szerető Isten teremtett meg, aki minden lehetőséget megad ahhoz, hogy Jézus kereszthalála által kikecmeregjünk a halál és a bűn posványából. Ez a téma többféleképpen megjelenik a Szentírásban. Jézus következő példázatában is ezt láthatjuk.

Olvassuk el Mt 22:1-15 verseit! Mit tanít ez a példázat a hit általi megváltásról?

Lehet, hogy keménynek hangzik a példázat, de ne feledjük: életbe vágó dologról tanít – örök élet vagy örök pusztulás. Vajon mi lehetne ezeknél fontosabb? Amikor a keresztre tekintünk, ami által Isten kifizette az emberiség megváltásának árát, látnunk kellene, milyen mély, hatalmas és felfoghatatlanul kiaknázhatatlan annak titka. Az örökkévaló Istenségnek arról a Személyéről beszélünk, aki magára vállalta a bűn által kiváltott isteni büntetés teljes árát. Ennél komolyabb dolog nem létezik. Ha a téma oly nagy, hogy az örökkévalóságon át fogjuk tanulmányozni, nem meglepő, hogy ma alig valamicskét vagyunk képesek megérteni az egészből. Ezért kerültek ezek a megalkuvást nem ismerő szavak ebbe a példázatba. Isten mindenkiért letette a fedezetet, hogy részt vehessen a menyegzőn (lásd Jel 19:7); mindaz, amit Istennek meg kellett tennie, olyan nagy volt, az egész olyan mélyen szántó, hogy egyetlen példázat sem képes igazán visszaadni annak teljességét.

Ezért megdöbbenő, hogy a meghívottak valójában „semmibe vették” a meghívást, és inkább a saját dolgaik után indultak. *Sőt, egyesek még rá is támadtak azokra, akik a kedves invitálást átadták.* Nem csoda, hogy a reakció ilyen határozott volt.

Mit jelent a példázatban az „esküvői ruha”? Lásd még Jel 19:8!

A ruha Krisztus igazságának a jelképe, amely megjelenik a szentek életében és cselekedeteiben. A ruha hiánya azokra az állítólagos keresztényekre utal, akik bár igénylik a kegyelem és a megváltás által kínált előjogokat, nem hagyják, hogy az evangélium átformálja életüket és jellemüket. Ilyen hatalmas ár mellett minden azokért történik, akik szívesen fogadják a meghívást. A példázat egyértelműen mutatja, hogy nem elég Isten országának csak a küszöbéig eljutni, be is kell oda lépni, nem végezhetünk fél munkát.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A London hírlap egyik főcíme közölte: „Egy három éve halott nő holttestét találták meg egy lakásban - Joyce csontváza ott ült a kanapén, mint aki még mindig nézi a tévét” (www.theguardian.com/film/2011/Oct/09/joyce-vincentdeath-mystery-documentary).

Három éve volt ott a holttest a londoni lakásában, de a nőt senki sem hiányolta? Senki nem kereste, hogy mi van vele? Hogy eshet meg ilyesmi, különösen egy olyan helyen, ahol az emberi érintkezések száma szinte korlátlan? Mikor a hír napvilágra került, nemzetközi lapok is felkapták, a londoniakat pedig különösen megdöbbentette a tragédia. Hogyan fordulhatott elő, hogy valaki már ilyen hosszú ideje meghalt, de senki nem tudott róla? Bizony, az evangélium reménye és ígérete nélkül, a megváltásban értünk lefizetett ellenérték nélkül mindannyian pusztulásra lennénk ítélve, feledésre, mint az a szegény londoni nő. Csakhogy a helyzet még rosszabb, mivel senki sem lesz, hogy megtalálja és elsirasson bennünket, nem három évvel, de akár milliárd évekkel az eset után sem. A tudósok ma egyetértenek abban, hogy előbb-utóbb az egész világegyetem felmondja a szolgálatot és elpusztul, amit egyes elméletek a „nagy kozmikus hóhalálként” emlegetnek vagy más, ehhez hasonló, képszerű elnevezéssel illetnek. A kereszt azonban mást mond: mégpedig azt, hogy ez az elmélet hibás. Ahelyett, hogy eltűnnénk az örök feledés homályában, örök élet ígérését kaptuk a mennyekben és az új földön. Ilyen hihetetlenül lenyűgöző kilátásokkal magunk előtt nem kellene okosabban élni és nem engedni, hogy bárki, bármi az utunkba álljon, akadályozva hogy megkapjuk az ígéretek Jézusban?

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Gondolkodjunk el azon, mennyire végleges és megkérdőjelezhetetlen a halál, és mennyire haszontalan volt minden emberi törekvés az évezredek alatt, hogy kivédjük! A legtöbb, amit tehetünk, hogy tartósítjuk a holttestet, ami semmivel sem ér többet a halál ellen, mint egy új festékréteg egy kiegészített motorú autón, amitől az autó továbbra is használhatatlan marad. Nem csoda, hogy olyan drámai és rendkívüli volt az Isten Fiának halála és feltámadása, amint legyőzte az elmúlást értünk! Ezek szerint mégis mennyire központi a kereszt helye minden reménységünkben és hitünkben?
2. Mit jelent az, hogy Krisztus igazsága elfedi a vétkeinket? Gondolkodjunk még ezen! Hogyan védhet meg ennek helyes megértése úgy az olcsó kegyelem tanától, mint a törvényeskedéstől? Miért olyan életbe vágó, hogy mindkét véletlet elkerüljük?

TÚRMEZEI ERZSÉBET: FOHÁSZ

Keserű kérdések
egész özönével
kínoztam a lelkem.
Feleletet, választ
egyikre se leltem
nélküled, Úr Jézus.

Kegyelmeddel nyílt meg
mindegyik miértnek
titkos művű zára.
Tebenned találtam
életem céljára.
Tebenned, Úr Jézus.

Most már, bármi fájjon,
minek kérdejek? Tudom,
aranykalászt terem
fájdalmak vetése.
Áldott a Te kezed
minden vezetése.
Csak vezess, Úr Jézus!